

АНКЕТА

И ћирилица и(ли) латиница?

Традиционална Данасова анкета пред Сајам књига бави се ове године проблемом употребе ћириличног и(ли) латиничног писма кад је реч о штампању књига.

И ћирилица
и латиница

Као профилисана издавачка кућа, *Академска књига* објављује књиге из различитих научних области – друштвених и хуманистичких наука и природних наука, али веома важан сегмент наше издавачке продукције је уметничка књижевност. Кад је реч о писму, политика наше куће је да равноправно буду заступљена оба писма, ћирилица и латиница. Које ћемо писмо изабрати за одређену књигу, зависи од теме која се у њој обрађује. Ако се у неком делу проучава српска национална историја или национална књижевност и уметност, обично ту књигу штампамо на ћирилици. Ипак, некад свесно одступимо од тог правила јер је важно да књига стигне до што већег броја потенцијалних читалаца. Тако стварамо предуслове за бољу рецепцију дела. Добро осмишљеном издавачком политиком настојимо да ширимо знање о нашој култури у региону у којем се говоре исти или слични језици. Није грех ако неки издавач објави *Сеобе Милоша Црњанског* на латиници и књигу пласира у региону, или, ако омогући библиотекама у Хрватској или Словенији да купе књигу о *Иви Андрићу Жанете Ђукић Перишић Писац и прича*, јер је објављена на латиници.

Не слажем се са заговорницима који подржавају да се све књиге које се објављују у Србији штампају на ћирилици. Прво се морамо запитати шта би српска култура добила а шта изгубила таквом политиком? Издавачи који улажу огромна финансијска средства у објављивање капиталних дела из друштвених и хуманистичких наука, ако би морали да објављују на ћирилици, изгубили би један део регионалног тржишта, пословали би са великим губитком и не би имали више никакав интерес да улажу у преводе и да штампају књиге у тиражу испод 300 примерака. Последице такве накарadne политике биле би погубне за српску културу. Интелектуална читалачка публика не би могла читати капитална дела светских аутора на матерњем језику, већ би те књиге набављали преко *Амазона* и читали на енглеском или неком другом језику. Судаћи на основу кампање која се тренутно води у држави, енглески језик мање је штетан

од братства српског језика и латинице.

Колико је важно писмо, исто толико је важан и језик. Ћирилица је национално писмо и то нико не оспорава, али пре скоро 100 година и латиница је прихваћена као писмо које користе Срби. Многе књиге у протеклих 100 година написане су и објављене на латиници. Да ли је сад дошло време да се њих одрекнемо? Кад би се очувањем и неговањем српског језика и ћирилице на прави начин бавило Министарство просвете и науке, наставници и професори у школама, и кад би посленици који се баве културном политиком трошили своју енергију на ширење српске културе и културног наслеђа у региону и свету, слика о Србији и нашем културном идентитету би била много препознатљивија и хармоничнија.

Бора Бабић,
Академска књига